

Concursul online de cunoștințe "Pitoreasca regiune Sichuan"

Daniel COCORU
București

二千零九年
布加勒斯特
罗马尼亚

Marelui poet clasic chinez Li Bai (701-762) drumul până în statul Shu, actuala provincie Sichuan, îi părea mai greu decât să atingă bolta cerului. Și dacă peisajele din Sichuan i-au inspirat Poetului versuri nemuritoare, pentru călătorul din zilele noastre întâlnirea cu natura virgină este reconfortantă, dătătoare de energie și sănătate. Pe bună dreptate se spune că în Sichuan este "raiul pe Pământ", iar chinezii și omenirea protejează aceste locuri ca pe bunuri de mare preț.

În chiar inima Chinei, în Sichuan, sunt conservate și numeroase mărturii ale unui trecut măreț, multimilenar, care însuflă respect și admirație prin înaltul grad de civilizație atins, iar uneori ne pune pe gânduri prin misterele sale.

Natură magnifică, istorie tulburătoare și impunătoare, tradiții vechi, oameni extrem de ospitalieri și deliciale unei bucătării faimoase în întreaga lume, toate se află înscrise pe cartea de vizită a provinciei Sichuan.

O, călătorule, deschide-ți ochii și sufletul pentru a primi darurile cu care China te așteaptă !

„Raiul pe Pământ” Jiuzhaigou și Huanglong

Valea Jiuzhai (九寨沟) este situată în districtul autonom Aba din vestul provinciei Sichuan, are forma literei „Y” și o lungime de peste 40 de kilometri. **Datorită faptului că aici există 9 sate populate de naționalitatea tibetană, a fost numită „valea Jiuzhai”, care înseamnă „Valea celor nouă sate”.**

Cei care au ajuns acolo au fost uimiți de peisajele unice, de frumusețea fără seamăn a celor peste 100 de lacuri alpine, mai mici sau mai mari, bogate în culori și strălucire. Unele au apa de culoarea turcoazului, altele sunt verzi ca jadul, dar și cu dăre galbene.

Lacurile sunt numite de localnici tibetani „Haizi”, ceea ce înseamnă „fiul mării”.

Explicația existenței acestei paletă coloristice fără pereche a apei au găsit-o oamenii de știință. Ei spun că Valea Jiuzhai are caracteristici carstice.

Apa din lacuri este bogată în ioni de calciu și magneziu, precum și în acid carbonic, care reflectă cu intensitate culoarea albastră și verde. Totodată, în apă trăiesc peste 200 de specii de alge de culori diferite. Toate acestea

schimbă în mod uimitor culoarea apei, dar îi păstrează limpezimea de cristal până la mare adâncime.

În Jiuzhaigou există nu mai puțin de 17 cascade. Fără a avea o mare înălțime, ele au o deschidere uriașă.

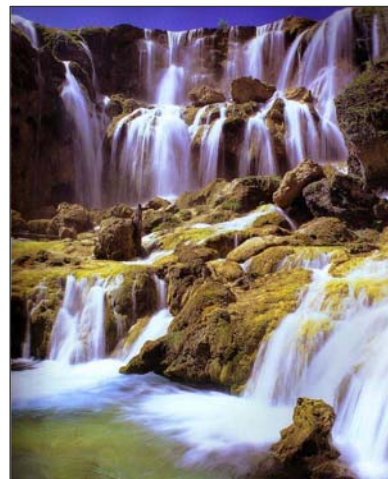
Vizitatorul rămâne impresionat de tabloul desenat de curgerea apelor. „Privești din depărtare la cascadele cu mici căderi de apă sau cele în mai multe straturi, parcă niște eșarfe sau pânze argintii sunt atârinate între picături. Uneori, o dată cu apariția soarelui, este posibil să apară pe munte, deasupra apei, pe ici și colo, curcubeie”, notează reporterul de la Radio China Internațional.

Aceasta este valea Jiuzhai, considerată de chinezi „Raiul pe Pământ”.

În anul 1992, valea Jiuzhai a fost inclusă în Lista Patrimoniului Natural Mondial de către UNESCO și este protejată.

Localnicii tibetani din valea Jiuzhai consideră că muntele, apele, pădurea, pietrele și toate celelalte elemente din zonă sunt sfinte, dăruite de divinitate.

O excursie în valea Jiuzhai aduce în suflete frumusețea senină

a naturii sălbatice și ocazia pentru a vizita o familie tibetană, de a gusta ceai cu unt cu un gust plăcut, de a sorbi o gură dintr-o băutură alcoolică făcută din orz în aceste ținuturi muntoase, sau de a admira dansurile și cântecele localnicilor tibetani.

Din valea Jiuzhai, la numai circa 130 km se află **zona turistică Huánglóng (黄龙)** care, în 1992, împreună cu Jiūzhàigōu, a fost inclusă în lista UNESCO a Patrimoniului Natural Mondial.

Huánglóng este o vale, cu o lungime de circa 4 km, formată din aglomerări de travertin care, sub forma unui dragon auriu, șerpuiesc printre păduri virgine și piscuri acoperite de zăpadă.

La suprafața aglomerărilor de travertin s-au format peste 3.000 de bălți, mari sau mici, așezate în terase etajate.

La mare altitudine se găsesc „Bălțile multicolore”. În lumina soarelui, apa celor 700 de mici bălți capătă cele mai felurite nuanțe. Priveliștea este una de elită în zona turistică Huánglóng.

Deoarece „Bălțile multicolore” se află la peste 4.000 de metri, puțini oameni pot să ajungă până la această înălțime pe jos.

Anul acesta a fost terminată construcția unui funicular până la „Bălțile multicolore” și au fost înființate șapte locuri pentru distribuirea de butelii cu oxigen celor care urcă muntele pe jos.

Misterioasa civilizație Sanxingdui

Prin anul 1929, pe când Sanxingdui era doar satul Sanxing, un țăran, cu numele de familie Yan, a descoperit, cu totul întâmplător, mai multe obiecte din jad. Săpăturile și cercetările arheologice efectuate ulterior au arătat că, în urmă cu 3.000 – 5.000 de ani, localitatea era capitala statului antic Shu, iar **uimitoarea civilizație din zonă a prosperat circa 2.000 de ani.**

Datorită descoperirii sitului arheologic Sanxingdui, istoria regatului Shu, considerat altădată o regiune mai puțin dezvoltată, a avansat cu 2.000 de ani.

Totodată, descoperirea atestă că civilizația fluviului Yangzi, reprezentată de Sanxingdui și de civilizația fluviului Galben, se află la originea civilizației chineze.

Satul Sanxing este situat în sud-vestul provinciei Sichuan, la distanță de aproximativ o oră de mers cu mașina de la Chengdu, capitala acestei provincii.

Pe locul ruinelor Sanxing a fost construit cu 10 ani în urmă un muzeu numit Sanxingdui.

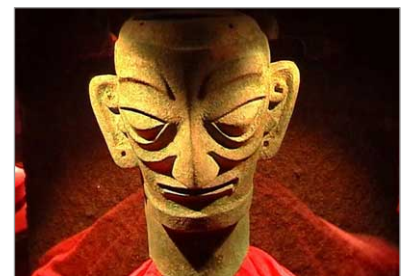
Noul sit de civilizație este situat pe paralela nordică de 30 de grade, la fel ca și Chomolungma, civilizația maya și Triunghiul Bermudei, care ascund enigme.

Sanxingdui este orașul și regatul antic descoperit până în prezent în regiunile sud-vestice ale Chinei, iar cercetătorii spun că obiectele arheologice legate de acestea cunosc cea mai mare sferă de răspândire, cea mai mare durată în timp și cel mai bogat conținut cultural.

Numeroasele cercetări care au fost întreprinse de arheologi arată că, în urmă cu circa 3.000 de ani, acest oraș antic, având ziduri intacte pe-atunci, a fost părăsit dintr-o dată, civilizația Sanxingdui, foarte dezvoltată, încetând brusc.

Descoperirea sitului Jinsha în suburbiile orașului Chengdu, cu cinci ani în urmă, a oferit oamenilor de știință o sugestie importantă deoarece obiectele descoperite în cele două locuri prezintă o foarte mare similaritate în stiluri. Ca urmare, civilizația Jinsha, cu 500-1.000 de ani mai tânără decât cea din Sanxingdui, a fost considerată de mulți specialiști ca fiind o continuare a acesteia. S-a făcut și afirmația că regatul Sanxingdui și-ar fi mutat capitala pe locul sitului Jinsha.

În legătură cu motivele pentru care splendidul oraș cu o dezvoltare de 2.000 de ani a fost abandonat există mai multe păreri.

Cauza abandonării cetății ar fi putut fi inundațiile, războiul sau o epidemie, dar pentru că nu există consemnări istorice, aceasta este încă un mister.

Obiectele descoperite cu prilejul săpăturilor arheologice de la Sanxingdui sunt și mai enigmatice.

Specialiștii muzeului afirmă că, la Sanxingdui, cele mai interesante sunt obiectele din bronz.

Unele figuri umane turnate în bronz pun la încercare imaginația contemporanilor. Cu ochi mari și nasuri înalte, fizionomia acestora diferă mult de cea a populației asiatice. Se crede că aceasta întruhidează realmente fizionomia primului rege al statului Shu.

„Aceasta este cea mai mare mască din bronz din lume. Este o comoară națională a Chinei, un obiect foarte deosebit, datorită figurii omului. Ochii sunt în formă de coloană, puțin ieșiți afară. Partea din față a globului ocular arată cam ca un romb. Urechile sunt mari și ascuțite”, explică un ghid.

Un alt exponat unic este arborele care atinge cerul, fiind socotit un miracol al lumii. Înălțimea lui incompletă este de 3,6 metri.

Oamenii din antichitatea Chinei considerau că universul este întrupat într-un arbore, iar soarele, luna și stelele sunt fructe ale acestuia.

Nu numai forma este unică în lume, ci și tehnica de turnare este fără precedent. Specialiștii spun că este imposibil ca un obiect din bronz atât de mare să fie turnat dintr-o dată, ci numai în etape.

Până în prezent, doar doi din cei opt arbori din bronz descoperiți au fost restaurați, iar repararea copacului în contact cu cerul a durat trei ani.

De fapt, pe lângă înalta măiestrie tehnică, arborii din bronz vorbesc și despre concepția oamenilor din China antică legată de cer, pământ și cosmos.

Consilierul muzeului, domnul Ao Tianzhao, în vârstă de peste 70 de ani, a cercetat cultura Sanxingdui timp de o jumătate de secol. El a ajuns la concluzia că Sanxingdui era un centru de pelerinaj, iar puterea religioasă se îmbina cu cea regală.

„Statul Shu a organizat, probabil, deseori activități rituale grandioase, prin care atrăgea din diferite regiuni triburi cu credințe diferite să vină în pelerinaj în zonă”, spune consilierul muzeului.

El apreciază că **obiectele din bronz sunt cele mai reprezentative obiecte dintre relicvele descoperite la Sanxingdui, acestea reflectând o extraordinară dezvoltare a tehnicii turnării și prelucrării metalelor.**

În situl Sanxingdui a mai fost descoperit și un mare număr de colți de elefant și circa 5.000 de scoici de mare, ceea ce reprezintă un alt mister, din moment ce Sichuan este o regiune muntoasă, iar condițiile meteorologice nu sunt prielnice elefanților.

Potrivit unor specialiști, fildeșii au fost aduși pe Drumul de sud al Mătăsii, iar prezența scoicilor dovedește că statul antic Shu întreținea legături comerciale cu zone îndepărtate din Asia de vest și Asia de sud.

Pelerinaj către munții Emei și Leshan

În munții Emei și Leshan din provincia Sichuan se păstrează numeroase mărturii tangibile ale culturii budiste.

Muntele Emei (峨眉山) e numit și „primul munte din China”.

În secolul al IV-lea înainte de Hristos, călugărul indian Bao Zhang a ajuns pe Éméi Shān și l-a numit „primul munte de la Soare

Răsare”, numele Chinei antice dat de India.

Muntele Emei are peste 3.000 de metri înălțime și, conform statisticilor, este gazda a peste 5.000 de soiuri de plante, ceea ce egalează numărul total al plantelor din Europa.

Odată cu schimbarea altitudinii și cu trecerea anotimpurilor se

modifică și peisajul muntelui.

Frumusețea muntelui Emei este exprimată chiar prin numele său. În China antică, Emei însemna „sprânceana fetei”.

Muntele Emei este cunoscut și prin cultura budistă îndelungată. Încă din secolul al IV-lea d.Hr., budismul provenind din India a ajuns până la muntele Emei, unde

a fost construit primul templu budist din China. Odată cu înființarea mai multor temple, **muntele Emei a devenit un loc sacru al cultului budist.**

Templele de pe muntele Emei sunt închinat lui Bodhisattva Samantabhadra (普賢菩薩 / Pūxián Púsà), care este primul fiu al lui Buddha.

În prezent, există cam 300 de călugări și călugărițe și aproape 30 de temple pe muntele Emei.

Pe muntele Emei poți găsi foarte ușor un templu care este la fel de misterios și străvechi ca muntele.

În templul budist Jinding (金顶寺/Jīndǐng sì), aflat tocmai pe vârf, există o uriașă statuie a lui Samantabhadra, înaltă de 48 m, foarte impunătoare.

Statuia călărește un elefant cu șase fildeși și are zece fețe, care reprezintă zece direcții budiste, cu patru expresii - bucurie, mânie, tristețe și surâs. Această statuie cu zece fețe este unică în China.

Templul Jinding este și un loc potrivit pentru a admira răsăritul soarelui și superba mare de nori.

O altă priveliște minunată o oferă „aura budistă”, un curcubeu format în umbra unei persoane.

Budismul a îmbogățit cultura locală de la muntele Emei, iar numeroasele temple și statui budiste au devenit un simbol al muntelui. Probabil că din această cauză, muntele Emei a fost inclus

pe Lista Patrimoniului Natural și Cultural Mondial a ONU.

Muntele Emei este un loc binevenit pentru asiatici, dar și unul dintre cele mai atrăgătoare obiective turistice din China pentru europeni.

Infrastructura este foarte bună, există autobuze speciale pentru turiști, teleschiuri, căări amenajate și hoteluri, toate fiind realizate potrivit standardelor internaționale. Majoritatea indicatoarelor rutiere sunt în cinci limbi - coreeană, japoneză, thailandeză, engleză și chineză.

La numai 30 km de muntele Emei există cea mai mare statuie de piatră din lume a lui Buddha, pe Muntele Leshan (樂山 / Lèshān).

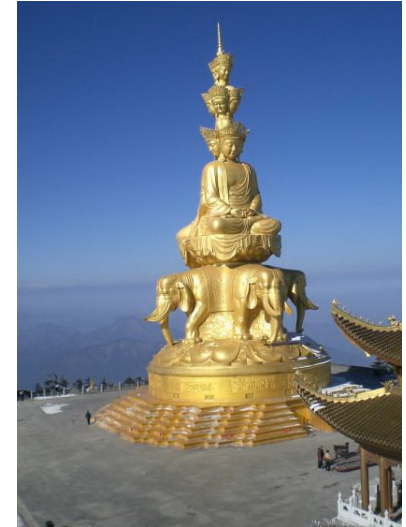
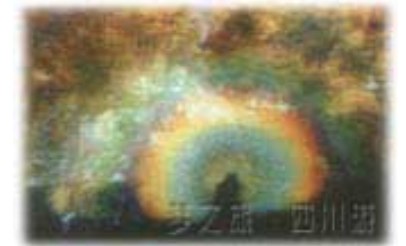
Statuia a fost săpată chiar în coasta stâncoasă a muntelui. **Este înaltă de peste 70 metri și lată, în dreptul umerilor, de peste 20 metri.** Capul statuii este la fel de înalt ca muntele, iar picioarele îi stau în apa fluviul de la poalele muntelui.

O vorbă spune că muntele este un Buddha, iar Buddha este mare cât un munte.

Această uriașă statuie a lui Buddha datează din dinastia Tang (înainte de anul 700 d.Hr.) și a fost terminată prin eforturile a două generații de meșteri.

Sculptarea statuii lui Buddha în piatra muntelui Leshan a durat 90 de ani.

Mulți credincioși au venit să se închine la gigantica statuie a lui Buddha.

Casa ursului Panda, rezervația naturală Wolong

La peste 100 kilometri de orașul Chengdu, reședința provinciei Sichuan se află rezervația naturală Wolong (卧龙自然保护区 / Wólóng Zíránbǎohùqū), principalul areal al ursului Panda, iar de aceea **provincia Sichuan este considerată casa ursului Panda.**

În China, numai în unele zone retrase din munți din provinciile

Sichuan, Shanxi și Gansu se mai găsesc urșii Panda sălbatici.

Urșii Panda, prețioși și rari în lume, sunt adevărate „fosile vii”, dar trăiesc aici în foarte bune condiții. În prezent, peste 100 de urși panda sunt hrăniți de către oameni.

În Wolong, în Parcul ursului Panda chinezesc este amenajată o

sală specială cu echipamente avansate pentru îngrijirea puilor de urs Panda. Turiștii pot vedea prin geamurile sălii puii de urs Panda nou-născuți.

Potrivit crescătorilor din Wolong, rata mortalității puilor de urs Panda este foarte ridicată.

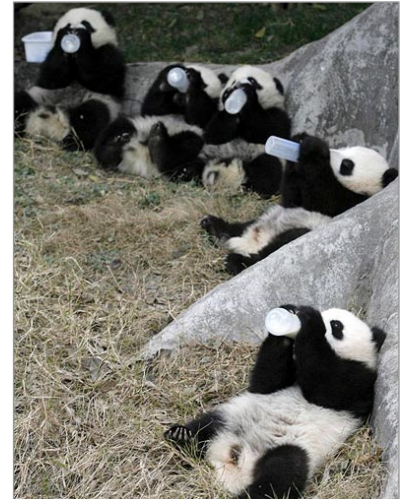
Unii ursuleți au murit din cauza bolilor, dar alții au fost pur și simplu striviți chiar de către mamele lor, din neglijență.

Principala cauză a acestei mari mortalități este că, după ce a născut mai mulți pui, ursoaica

Panda alege doar unul dintre ei pe care îl va crește. De aceea, cercetătorii din rezervația Wolong duc puii de urs Panda, care sunt bolnavi sau abandonați, în sala amintită, pentru a-i hrăni și îngriji.

În afară de cei hrăniți de către om, **mai trăiesc în adâncul munților din rezervația naturală Wolong peste 100 de urși Panda sălbatici**, reprezentând 10% din numărul total al urșilor Panda sălbatici din întreaga lume.

Ursul Panda este animalul simbolic al provinciei Sichuan.

Lizhuang

cel mai frumos orașel de pe Yangzi

Una dintre cele mai memorabile scene din **filmul laureat cu premiul Oscar „卧虎藏龙” (Wò Hǔ Cáng Lóng)**, care a rulat în România sub titlul „Tigru și Dragon”, este o confruntare între doi maeștri kungfu care evoluează pe tulpini de bambus. Locul unde s-a turnat scena este una dintre cele mai frumoase păduri din China - Marea de Bambuși (蜀南竹海), la sud-est de orașul Yibin din provincia Sichuan.

Marea de Bambuși, cu o suprafață în jur de 120 kmp, are o istorie de peste 1.000 ani și este unul dintre locurile de origine a culturii chineze a bambusului.

Turiștii ajunși aici își odihnesc privirea cu verdele proaspăt al tulpinilor de bambus, respiră aerul reconfortant bogat în ioni negativi și își purifică organismul mulțumită bucatelor specifice locului preparate din bambus.

O specialitate, care nu trebuie ignorată, este ceaiul din rădăcini de bambus și frunze de plante de munte, cu o aromă aparte.

Bambusul este o plantă nobilă pentru chinezi și reprezintă unul dintre simbolurile civilizației chineze.

Un alt obiectiv turistic, la fel de interesant, este **orașelul Lizhuang (李庄) care se află chiar pe malul**

sudic al fluviului Yangzi. El are o vechime de 1460 ani. Se mai păstrează încă în oraș, pe o mare suprafață, construcții vechi datând de la mijlocul secolului al XIV-lea și până pe la începutul secolului al XX-lea, palate și temple în stil clasic, tradiționale curți interioare cu case pe toate cele patru laturi, străzi înguste pavate cu piatră.

Clădirea cea mai bine păstrată este templul comemorativ al familiei Zhang, o construcție de aproape 4.000 mp, realizată în anul 1840. Templul este cunoscut pentru ferestrele sale gravate. Toate cele 50 de ferestre sunt din lemn nanmu de calitate superioară, fiecare având sculptați cu mare măiestrie câte doi cocori. Cei 100 de cocori semnifică fericire și longevitate.

În anii '40 ai secolului trecut, un număr mare de instituții de învățământ superior și institute de cercetare s-au mutat în Lizhuang, care a fost pe întregul interval al Războiului de Rezistență al Poporului Chinez împotriva Agresiunii Japoneze unul dintre centrele culturale din spatele frontului. Câteva mii de cutii cu obiecte arheologice valoroase din Muzeul Orașului Interzis din Beijing au fost transportate printr-o călătorie plină de peripeții pînă la Lizhuang și păstrate cam 5-6 ani în templul familiei Zhang.

După vizitarea acestor memorabile locuri, călătoria prin provincia Sichuan ne aduce în prefectura Xingwen, la sud-est de orașul Yibin, cel mai important loc populat de naționalitatea miao din provincie.

Prefectura este însă și ultimul loc unde a trăit etnia bo (Bó rén), o populație străveche din provincia Sichuan.

Locul era și reședința regatului înființat de populația bo.

O ciudată mărturie lăsată de populația bo sunt sicriile atârinate la diferite înălțimi (悬棺/Xuánguān), pe pereții unei prăpăstii.

Sicriile au fost așezate pe prăjini de lemn fixate în stâncă, iar specialiștii spun că înălțimea la care era așezat sicriul indica de fapt poziția în societate a răposatului.

Sicriile au traversat veacurile și nu au putrezit datorită faptului că au fost realizate din lemn nanmu, care are o rezistență foarte mare.

Obiceiul funerar a dispărut pe neașteptate prin secolul al XVI-lea.

Motivul pentru care sicriile au fost așezate la asemenea înălțime rămâne încă o enigmă. Migăloase lucrări de conservare și restaurare au fost întreprinse de cercetători.

Schimbarea măștilor, cel mai mare secret al Operei Chuan

Opera Chuan (川劇 / chuānjù), cu o istorie de peste un secol, este cunoscută pentru melodii sale încântătoare, mișcări frumoase ale corpurilor și stilul umoristic al limbajului.

Opera are un pronunțat caracter local, piesele sunt amuzante, apropiate de viața zilnică a localnicilor și sunt presărate cu spectaculoase numere, care cer perfecțiune și enorm de mult antrenament. Este vorba despre schimbarea măștilor, ascunderea pumnalului, cărarea castroanelor pe vârful capului și jocul cu lumânări.

Cea mai renumită dibăcie a Operei Chuan este schimbarea măștilor (变脸 / biànlǎn) care a devenit simbolul acesteia.

Momentul cel mai fascinant este când artistul își ascunde fața doar pentru o clipă în spatele mâneștilor largi și apoi își arată fața acoperită însă de o nouă mască. Recordul de viteză este de trei măști schimbate într-o singură secundă.

Ca și alte persoane care au văzut schimbarea măștilor, m-am întrebat care este secretul, dar artiștii nu l-au dezvăluit nimănui - este cel mai mare secret al meseriei lor.

Din emisiunile Radio China Internațional am aflat că sunt practicate trei metode: cu ajutorul unor farduri colorate sau cu mai multe măști din mătase, puse unele peste altele, pe care artistul le dă jos trăgând de niște ațe, bine ascunse în costum.

Chiar și cunoscând acum acest "secret", urmărești fascinat acest spectacol al schimbării măștilor și îi aplauzi cu căldură pe artiști.

O altă dibăcie a Operei Chuan, la fel de spectaculoasă, este aruncarea unui jet de flăcări pe gură. Se spune că artistul ține în gură petrol lampant și îl aprinde după expulzare.

Localnicii sunt obișnuiți să asiste la spectacolele cu Opera Chuan, în ceainării, consumând ceai și alune sau semințe. **Se pot admira zilnic demonstrații ale Operei Chuan în teatrele din orașul Chengdu, în provincia Sichuan.**

În ultimii 10 ani, spune un responsabil al unei ceainării, oferim zilnic spectacole cu Opere Chuan chiar dacă avem doar un singur spectator.

În sezonul de vârf, au loc câte două spectacole pe zi, la fiecare asistând 800 de persoane.

Delicii culinare din Sichuan

Sichuan este unanim acceptat de chinezi drept un rai al bucatelor, iar bucătăria regiunii, care este una dintre cele patru principale școli gastronomice chinezești, se afirmă printr-un mod aparte de gătire și un gust specific regiunii, bucurându-se de meritată reputație națională și internațională.

Vorbind despre deliciile culinare din Sichuan, oamenii se gândesc imediat la gustul piperat și iute al mâncărilor.

Potrivit datelor incomplete, sunt peste 4.000 de feluri în bucătăria zonei, iar cele reprezentative sunt atrăgătoare prin culoare, aromă, gust și formă.

Brânza de soia mapo este cel mai renumit preparat local. Este făcută din brânză de soia, carne de vită tocată mărunt și praz verde.

Fiertura preparată pe loc nu este mai puțin cunoscută decât brânza de soia mapo. Când se servește, pe masă se încălzește cu spirt solid o oală de metal plină cu o supă condimentată. După ce supa dă în clocot, se pun în oală legume și felii de carne. Legumele

și carnea fierte se servesc împreună cu un sos format din piper, ardei iute, sare și ulei de susan.

Micile gustări cu specific local au adus de asemenea bucătăriei sichuaneze o mare faimă.

Deosebit de apreciați sunt niște tăieței făcuți din cartofi dulci chinezești, fierți împreună cu oase și intestine de porc.

Specialitățile din Sichuan se afirmă nu numai prin istoria îndelungată și gustul specific, ci și prin poveștile care se leagă de ele.

De pildă, **Sandapao (三大炮)**, care înseamnă "trei detunături de tun", cuprinde trei perișoare făcute din făină de orez lipicioasă. În cursul realizării specialității, se bat întâi perișoarele pe o platformă de bronz și se pun apoi în făină de susan și de soia. La servire se toarnă apă cu zahăr nerafinat în perișoare.

Cele "trei detunături" se referă la sunetele produse când se bat perișoarelor.

Pe turiștii care ajung în Sichuan îi întâmpină atât peisaje unice cât

și savoarea diverselor preparate culinare locale.

Radio China Internațional
Concursul online de cunoștințe „Pitoreașca regiune Sichuan”

RĂSPUNSURI

1. Numele „Văii Jiuzhai” a fost dat datorită faptului că în acest punct turistic se află 9 sate tibetane?
 Da Nu
2. Au fost incluse punctele turistice „Valea Jiuzhai” și „Huanglong” pe lista Patrimoniului Natural Mondial?
 Da Nu
3. Câți ani a durat uimitoarea civilizație „Sanxingdui”?
 2.000 ani 1.000 ani
4. Care dintre toate obiectele arheologice descoperite în ruinele „Sanxingdui” poate întruchipa cel mai bine nivelul de dezvoltare a tehnicii din vremea aceea?
 Obiectele din jad Obiectele din bronz
5. Este masivul Emei un loc sacru budist?
 Da Nu
6. Ce înălțime are statuia de la Leshan, cea mai mare statuie a lui Buddha din lume?
 Peste 70 m Peste 60 m
7. Este Sichuan locul natal al ursului Panda?
 Da Nu
8. Câți Panda sălbatici trăiesc în rezervația naturală Wolong?
 Mai mult de 100 exemplare Mai mult de 90 exemplare
9. Care film premiat cu Oscar a fost turnat în „Marea Bambușilor din sudul Sichuanului”?
 Tigru Ghemuit, Dragonul Ascuns Casa Pumnalelor Zburătoare
10. Vechiul orașel Lizhuang se află chiar pe malul fluviului Yangzi?
 Da Nu
11. Care este cea mai renumită dibăcie din Opera Chuan?
 Schimbarea măștilor Expirarea din gură a focului
12. Se pot urmări zilnic spectacole cu Opera Chuan la Chengdu?
 Da Nu
13. Ce gust preferă localnicii din Sichuan?
 Gustul iute-piperat Gustul iute-acrișor
14. Cum este numită gustarea specifică din Sichuan cu trei perișoare de făină de orez lipicios și apă cu zahăr nerafinat?
 Sandapao Laitangyuan

Răspunsuri trimise de: **Daniel Cocoru, Str. Ion Berindei 9, bloc 20, sc. 1, apt. 5, București, România**

